

פרק ו

א. פירוש על פ"ו דאבות. אינו מן הרמז"ס, רק מרש"י ונספח לפי הרמז"ס, ע' ברש"י ותמצא מכוון אות באות עם פירוש זה. ומה שקיים רבינו דר' חנניאל בן עקשיאל הוא סיוס נאה, ונהגו לאמרו בסיוס הפרקים לפי שאין אומרים קדיש על המשנה. והרצ ב"ש תמה דהרי מאמר זה ג"כ הוא משנה. ובאמת הרצה צרייתות מלינו דנספחו למשנה, כמו צפרק מקום שנהגו, ו' דברים עשה חזקיה, שהוא צרייתא בלשון משנה, וכן בסוף סוטה. וביותר ראינו (ב"ב עו.) דכל ספרי נביאים נגמרו ע"י נביאים אחרים. וכן נהגו צמשנה להוסיף אחר כל סיוס הקדר צרייתא אחת, ומאמר זה אחד מהם. וכן פ"ד דזכורים הוא הוספה, ולא נמצא בקדר המשנה. סוף מועד קטן יש הוספה אבל לעתיד הוא אומר ומחה ה' דמעה מעל כל פנים, ועי' תוס' שם משום דקיים צפורעניות ומתחיל בנ"ו נשים פוטרות לרותיהן, ופורעניות לפורעניות סמכינן ע"ש. וכן נשים מקיים צמס' קדושין שקיים אברהם אבינו את התורה עד שלא נתנה. והוא מאמר רב (יומא כח:) והוסיפו דברי אמורא על המשנה. נזיקין מקיים צצרייתא דקנין

תורה, וצפרטו הך הוספה מאמר ר"ח בן עקשיא.
 קדשים מסיים במס' קינים, וקני עם הארץ כ"ז
 שמזקינים, והוא צרייתא במס' שבת (קנב.), וע'
 במפרש שם וכ' דכן יש במס' פ' עשרה יוחסין צרי'
 אחר סיום המשנה, ומהרי"ב הגיה וכ' דל"ל
 צרייתא בסוף סוטה, אבל האמת דכוונתו על סוף
 קדושין שנמצא במשנה מאמר של רב צינא
 דקיים א"א כה"ת כלה. סוף עוקצין הוא מאמר
 ריב"ל הנזכר ג"כ (סנהדרין קי.), והוא הוספה
 מן אמוראים, דריב"ל לא היה תנא. עכ"פ
 הראינו דכן נהוג בסיום כל סדר וסדר.